
Lykkelige Danmark!

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Lykkelige Danmark!

4

Lykkelige Danmark!

Lykkelige Danmark!

Lykkelige Danmark!

Af Kaj Munk

Nationaltidende, d.16.8.1936[1]

Lykkelige Danmark! Kornhob efter Kornhob over dine tusinde Agre! Saa er Bondens Slid da ved at lønne sig igen engang.

Først stod Solen og brændte Uge efter Uge, og Væksten gik i Stampe, kort blev Straaet, hvid blev Toppen, førend den burde, mere end den burde. Og saa kom Regnen, og Høj-jærgningen faldt i Staver, og Kornhøsten bankede paa Døren, mere og mere utaalmodigt, men kunde ikke lukkes ind. Og Feriegæsterne blev skrappe i Ansigterne, det dryppede dem fra Næsen med Vanddraaber og fra Tungen med de Ting, der er værre. Altsaa maa vi til at fyre i Pejsene, der naturligvis ikke kan brænde - men ryge kan de da. Der er Gnavenhed over hele Linien, undtagen hos Roerne, som løfter de forpjuskede Hoveder og grønnes og stiver sig af i Livsfryd, og hos Græsmarkerne, de ynkeligt afsvedne, der vaagner og lever igen. Lykkelige Danmark, hvis Folk ikke har større Sorger at skælde Skæbnen ud for, end at det faar sin Sommerferie spoleret af nogle Dages Regn. Og saa kommer Østenvinden en Aften, djærv og bred, og lader Musklerne spille, jager Kulden paa Porten og sætter Regnen til Vægs. Høet bliver vendt, tørrer paa et Øjeblik og køres i Lade i svingende Læs. Aftægtsmand Le humper af Hus og mejer Markerne for, og Knøs Selvbinder kommer farenende og gør rent Bord i en Studs. Og Østenvinden bliver ved at rumstere, ørkenhedt er her efterhaanden, men hvem har Tid til at tænke paa den gennemsvedte Skjorte, den svedperlende Pande, naar Høsten sætter ind med Ønskevejre og gør alle Hjerter syngende glade, og fylder alle Arme med Kraft. Den ene Dag har Negene næsten som af sig selv ordnet sig i Geledder, og allerede næste Morgen, saa snart Blæsten har tørret Duggen af dem, springer de højt i Luften, lægger sig til Rette paa Læsset og ages under Tag og er hyttet. Og er de for mange, saa der bliver for lavt til Loftet, lægger de sig i Hæs udenfor og stoler paa sig selv og paa Sammenholdet. Og Præsten, der ser den travle Lyksalighed udfolde sig rundt om, maa ud og spadsere midt i den. Han maa hen til Husmand Jens, der forker Neg op til Trine paa Høstvognen, og slaa paa Hatteskyggen og raabe op til hende: "Hvor maa det fylde Hjertet med Taknemlighed, Trine, at stable Neg over Neg af sin egen Høst!" og Trine svarer, at det er jo sandt nok.

Og Præsten gaar og ved jo meget godt, at nu brummer hun ned til Manden, at saadan En han skulde selv prøve at staa i ti Timers gloende Sol og rage i Tidsler - det ved han godt, og ved ogsaa, at "Hjertet" er virkelig "fuldt af Taknemlighed", og at Trines Façon er just

Almuens kyske Maade at være lykkelig paa, og at det, Munden løber over med, er netop, hvad der ikke er i Hjertet.

Travle, lykkelige Danmark! Hurra, Hurra, Hurra staar det i en Fos ud af Kupéerne; det er solbrune, mælkerunde Baggaardsbørn, der nu er paa Vej til København, efter at have været ude paa Landet og lært, hvad en Ko er, og hvad Sundhed er, og hvordan Vorherre er - et Fond af Livshumør at tære paa i ti Maaneder, til Knutzens Fløjte kalder igen. Og Bønderne vinker til dem og vader videre i Agrenes Spisekamre - og Hederne er et Tæppe af Mad, Bærrenes Millioner. Slaat Tyttebærhøsten en Smule fejl i Aar? Er Aksene ikke saa vægtige, som de var i Fjor? Nuvel, en Smule Rationering maa der til, at ikke Lykken skal gaa os til Hovedet, og Overmodet fordærve Velsignelsen. Men Misvækst er et Ord, vi kun kender fra Avisen. Rigt fylder Naturen vore Hylder med sine Gaver, og arbejdsvante stærke Hænder bærer ind. Sulten truer rundt om i Europa, Revolutioner flammer op, Landsmænd myrder hinanden, Markers Afgrøder brændes paa Roden - - - lykkelige, lykkelige Danmark.